

Per què presento el ‘Torero d’hivern’?
Albert Fornés. Barcelona.

/ 2.10.2015

Presentaré el *Torero d’hivern* al Liberisliber de Besalú (dissabte 3 d’octubre a les 12), a La Gralla de Granollers (dijous 8 d’octubre a les 19) i on sigui perquè el Miquel Adam m’ho va demanar, és un gran amic i als amics se’ls diu sempre que sí. Que amb el Miquel som amics ho dic ja a la primera línia, per si hi ha repatanis que volen parar de llegir. Entenc que hi ha gent per qui amistat i rigor són incompatibles. Em sap greu per ells.

Miquel Adam

Per mi que hi hagi una amistat, que jo faci sortir el Miquel Adam a les meves novel·les i jo surti a les seves no vol dir res: tinc molts amics que fan novel·les dolentes i me’n guardo molt d’elogiar-les gratuïtament. Si presento el *Torero d’hivern* és perquè trobo que és un dels millors llibres de relats que he llegit els darrers anys. A Catalunya es publiquen regularment reculls de relats, però sempre trobo que o bé *monzonegen* — *Carner, és clar, tindrà deixebles. (I això potser és el que no convindria.)*— o bé són els clàssics relats d’Escola d’Escriptura, molt ben construïts i estructurats, amb una trama i uns personatges que evolucionen i blablabla, els típics relats de construcció perfecta però sense ànima.

Els relats de *Torero d’hivern*, en canvi, van sobrats d’ànima. L’estil, la veu inconfusible del Miquel Adam, pot amb tot. Té una veu tan torrencial que per si sola pot aixecar els relats que estructuralment semblarien coixos, històries que suspendrien Conte I i Conte II aquí s’eleven i esdevenen extraordinàries gràcies a la potència d’aquesta manera d’escriure. Se’n diu talent, d’això. Hi ha qui escriurà tota la vida, fins i tot publicarà la

tira de novel·les i no en tindrà mai, i en canvi el Miquel Adam n'ha tingut sempre, passa que el paio és una mica drogo i fins ara no s'havia dignat a explotar-ho i publicar.

El Miquel té un talent innat per explicar històries, ho sap tothom que el coneix. El seu blog, l'extingit *La segona perifèria*, era un temple de pelegrinatge perquè podia parlar de les coses més avorridament quotidianes, dels llibres que llegia, principalment, i sempre en feia literatura. Tenia un fotimer de seguidors, entre ells alguns escriptors consagradíssims que no es perdien cap apunt. L'Adam sap fer riure i treu petroli de les situacions més idiotes: un [relat](#) va d'un paio que instaura una dictadura a una escala de veïns, imagineu-vos. En resum, el *Torero d'hivern* ens confirma que en Miquel Adam és un dels pocs escriptors catalans que té "xispa i estil", manllevant la lluminosa expressió de Max Besora.

Per això recomano a tothom que el llegeixi: poques vegades tens la sort de descobrir una nova veu, una veu tan divertida i diferent del provençalejar de vitrina habitual. Llegir ara el *Torero d'hivern* és com descobrir els Mishima al primer disc. Després els aniràs seguint i trauran discos extraordinaris, però tu podràs dir que els coneixies des d'abans, que els has vist tocar a sales buides, que els has sentit desafinar. A la literatura catalana poques vegades tenim l'oportunitat de descobrir una veu com la del Miquel, amb tanta personalitat i tanta mala llet, una veu que t'indigni i a la frase següent et faci plorar de riure amb el patetisme digníssim que gasta. I quan passa, quan fas un descobriment d'aquesta magnitud, els lletraferits tenim el deure moral d'engegar el boca-orella perquè tothom n'estigui el cas.